

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **JONAS TOUR s. r. o.**, se sídlem Ostružná 82, Ostružná, zastoupená Mgr. Vojtěchem Peštukou, advokátem se sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, **za účasti:** Regionální rada soudržnosti Střední Morava, se sídlem Jeremenkova 1211/40b, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2021, č. j. 10 Af 21/2020 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce Mgr. Vojtěcha Peštuky, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 5. 2020, č. j. MF-21201/2019/1203-36, v přezkumném řízení podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále též „správní řád“) rozhodl o změně výroku I. rozhodnutí žalovaného vydaného v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy dle § 141 správního řádu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení ze dne 5. 11. 2019, č. j. MF-21201/2019-1203-17, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019, č. j. MF 21201/2019/1203-18, a ze dne 27. 2. 2020, č. j. MF-

21201/2019/1203-28 (dále též „rozhodnutí vydané ve sporném řízení“), tak, že ve výroku I. přezkoumávaného rozhodnutí se mění žalobkyni původně přiznaná částka 534 687,99 Kč na částku 310 032,58 Kč, a podle § 165 odst. 7 správního řádu ve spojení s § 99 odst. 3 správního řádu se tomuto rozhodnutí přiznávají zpětné účinky ke dni 7. 11. 2019 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalovaný postupoval správně, jestliže v dané věci zahájil přezkum rozhodnutí vydaného ve sporném řízení, neboť tímto rozhodnutím byla žalobkyni přiznaná částka 534 687,99 Kč k doplacení z poskytnuté dotace. Tato částka však byla stanovena na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, a dané rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Městský soud dále vyhodnotil, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro autoremeduru dle § 95 odst. 2 správního řádu. Městský soud přezkoumal i celý postup výpočtu korekce provedený žalovaným a uzavřel, že žalovaný nepochybil; částku, jež měla být na doplacení dotace žalobkyni ve skutečnosti přiznaná, vypočítal správně. Žalobkyně ve sporném řízení žádala doplatit celkovou částku způsobilých výdajů, o kterou byla dotace krácena. Nezohlednila však částku nezpůsobilých výdajů, které bylo třeba od způsobilých výdajů odečíst, ani skutečnost, že výše dotace činila pouze 58,82 % ze způsobilých výdajů (nikoli 100 % částky způsobilých výdajů, které žádala žalobkyně doplatit). Žalovaný proto správně vypočítal částku k doplacení odečtením nezpůsobilých výdajů a vyčíslením 58,82 % z částky způsobilých výdajů. Plné znění rozsudku městského soudu je dostupné na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na ně pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rekapitulovaný rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností, neboť je přesvědčena o tom, že městský soud věc nesprávně právně posoudil. Dle stěžovatelky v dané věci neměl být zahájen přezkum rozhodnutí vydaného v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy, neboť toto rozhodnutí nebylo nezákonné. Nedostatky původního rozhodnutí vydaného ve sporném řízení tvrzené osobou zúčastněnou na řízení (nesprávně vypočtená částka k doplacení dotace) mohou představovat nanejvýš věcnou nesprávnost tohoto rozhodnutí, nikoli jeho nezákonnost, pro kterou jediné lze zahájit přezkumné řízení dle správního řádu. Ve sporném řízení z veřejnoprávní smlouvy zjišťuje rozhodující orgán veřejné moci skutkový stav na základě tvrzení a důkazů účastníků řízení. Diskreci v provádění důkazů žalovaný před právní mocí konečného rozhodnutí ve věci neuplatnil. V dané věci se uplatní zásady, na nichž stojí občanský zákoník, mj. zásada, že bdělým náleží práva. Nevyužije-li rozhodující správní orgán závčas své pravomoci ke zjištění skutkového stavu, jde tato skutečnost k tíži dotčeného účastníka řízení (zde osoba zúčastněná na řízení, pozn. NSS), který už v takovém případě proměškal možnost uvést relevantní tvrzení a důkazy, a v následném přezkumném řízení ji nelze zhojit. Nedostatečně zjištěný skutkový stav ve sporném řízení proto nelze implicitně považovat za nezákonný, jak uvedl městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020

pokračování

- 28. Požadavky na zákonnost rozhodnutí žalovaného z 5. 11. 2019 ve smyslu § 3 správního řádu byly zcela naplněny. Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž obsáhle citovala ze svého rozkladu proti rozhodnutí o zahájení přezkumného řízení a ze své žaloby. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek, a dále aby zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného, příp. pouze rozsudek městského soudu a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za zcela nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Veškerými námitkami obsaženými v kasační stížnosti se již zabýval městský soud, přičemž se s nimi řádně vypořádal. Podmínky poskytnutí dotace byly v daném případě stanoveny ve Smlouvě o dotaci, podle jejíhož čl. 2 měla být dotace poskytnuta ve výši maximálně 58,82 % celkových způsobilých výdajů. Poskytovatel dotace provedl korekci celkových způsobilých výdajů spojených s veřejnou zakázkou o částku 534 687,88 Kč, z níž 58,82% podíl dotace představuje částku 310 032,58 Kč. O tuto částku byla dotace krácena. Požadavek na zaplacení částky 534 687,88 Kč (100 % korekce, tj. včetně podílu žalobkyně) nemá ve Smlouvě o dotaci oporu, resp. částka přesahující 310 032,58 Kč (58,82% podíl dotace na korekci) byla plněním bez právního důvodu a neoprávněným majetkovým prospěchem. Rozhodnutí vydané ve sporném řízení bylo tedy nezákonné, proto bylo třeba zjednat nápravu v přezkumném řízení. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[5] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předně uvádí podstatné skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu.

[9] Dne 23. 10. 2013 uzavřeli stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení Smlouvu o poskytnutí dotace na individuální projekt z Regionálního operačního programu regionu soudržnosti Střední Morava č. ÚRR D-2013/0095/OKP/OKP, jejímž předmětem bylo poskytnutí dotace na projekt s názvem „*Pořízení zasněžovací techniky a doplňkové infrastruktury pro lyžařský areál Ostružná*“ s reg. č. CZ.1.12/3.3.00/28.01428 (dále též „Smlouva o dotaci“). Osoba zúčastněná na řízení se zavázala stěžovatelce poskytnout dotaci ve výši 58,82 % z celkových způsobilých výdajů projektu, přičemž stěžovatelka měla žádat o proplacení pouze způsobilých výdajů.

[10] Dne 23. 1. 2015 podala osoba zúčastněná na řízení podnět k Úřadu na ochranu hospodářské soutěže (dále též „ÚOHS“) na přezkoumání postupu stěžovatelky, neboť shledala, že stěžovatelka porušila pravidla výběrového řízení na veřejné zakázky. Dne 17. 7. 2015 ÚOHS rozhodnutím shledal, že se stěžovatelka poukazovaným jednáním dopustila několika správních deliktů podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále též „zákon o veřejných zakázkách“).

[11] Dne 20. 7. 2015 osoba zúčastněná na řízení vyrozuměla stěžovatelku o finanční korekci na 1. a 2. část veřejné zakázky (v hodnotě 7 616 747,21 Kč, resp. 3 077 012,66 Kč) ve výši 5 % způsobilých výdajů (na 3. část pak korekci 25 %, tato část však není předmětem sporu v nynějším řízení, pozn. NSS). Z protokolu o kontrole ze dne 17. 9. 2015 se podává, že osoba zúčastněná na řízení z celkových způsobilých výdajů v 1. části veřejné zakázky vyloučila částku 152 019,50 Kč, jakožto částku nezpůsobilých výdajů.

[12] Rozhodnutí ÚHOS ze dne 17. 7. 2015 potvrdil předseda ÚHOS rozhodnutím ze dne 27. 7. 2016. Toto rozhodnutí však k žalobě stěžovatelky zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 29 Af 101/2016 - 78, kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 As 380/2018 - 31.

[13] Stěžovatelka následně (dne 17. 7. 2019) požádala osobu zúčastněnou na řízení o doplacení částky dotace ve výši 380 837,36 Kč (1. část veřejné zakázky) a 153 850,63 Kč (2. část veřejné zakázky), dohromady tedy o 534 687,99 Kč.

[14] Osoba zúčastněná na řízení žádosti stěžovatelky nevyhověla a částku dotace neproplatila. Stěžovatelka proto u žalovaného dne 26. 8. 2019 podala návrh na zahájení sporného řízení, v němž žádala doplatit částku dotace ve výši 534 687,99 Kč s úrokem z prodlení.

[15] Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019, č. j. MF-21201/2019/1203-17 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019 a ze dne 27. 2. 2020), přiznal žalovaný výrokem I. stěžovatelce „*částku 534 687,99 Kč představující neproplacenou část dotace s úrokem z prodlení v zákonné výši ode dne 20. 8. 2019, do zaplacení, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Výrokem II. rozhodl o nákladech řízení. V odůvodnění uvedl, že dospěl k závěru, že stěžovatelka neporušila zákon o veřejných zakázkách, a tedy ani Smlouvu o dotaci. Uzavřel, že krácení dotace bylo nedůvodné a přiznal stěžovatelce nárok na zaplacení sporné částky.

[16] Osoba zúčastněná na řízení podala k žalovanému dne 21. 11. 2019 podnět k provedení přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu s odůvodněním, že částka požadovaná stěžovatelkou a přiznaná žalovaným je vyšší, než podíl dotace na způsobilých výdajích stanovený ve Smlouvě o dotaci. Stěžovatelka rovněž ve svém požadavku nezohlednila krácení 1. části veřejné zakázky o nezpůsobilé výdaje. Stěžovatelkou požadovaná částka 534 687,99 Kč představuje 5% korekci celkových způsobilých výdajů vynaložených na veřejnou zakázku. Podíl dotace však činil podle Smlouvy o dotaci pouze

pokračování

58,82 % způsobilých výdajů, což při zohlednění nezpůsobilých výdajů představuje 310 032,58 Kč. Žalovaný na základě tohoto podnětu přezkumné řízení zahájil.

[17] Dne 4. 12. 2019 osoba zúčastněná na řízení stěžovatelce vyplatila částku 534 687,99 Kč přiznanou rozhodnutím vydaným ve sporném řízení ze dne 5. 11. 2019 (viz *Avízo o platbě* z téhož dne).

[18] Dne 15. 5. 2020 vydal žalovaný v přezkumném řízení rozhodnutí, v němž změnil výrok I. rozhodnutí žalovaného vydaného ve sporném řízení, tak, že stěžovatelce původně přiznaná částka 534 687,99 Kč se mění na částku 310 032,58 Kč, a podle § 165 odst. 7 správního řádu ve spojení s § 99 odst. 3 správního řádu se tomuto rozhodnutí přiznávají zpětné účinky ke dni 7. 11. 2019.

[19] Stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí brojila žalobou, kterou městský soud zamítl rozsudkem nyní napadeným kasační stížností.

[20] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že v dané věci neměl být zahájen přezkum rozhodnutí vydaného v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy, neboť toto rozhodnutí nebylo zatíženou vadou nezákonnosti, pro kterou jediné lze přezkum zahájit. Stěžovatelka přitom nebrojila proti závěru žalovaného, resp. městského soudu o tom, že jí byla rozhodnutím ve sporném řízení přiznána vyšší částka doplatku dotace, než částka, na kterou měla nárok na základě Smlouvy o dotaci, resp. částka o kterou jí byla dotace krácena v návaznosti na závěr osoby zúčastněné na řízení o porušení zákona o veřejných zakázkách a Smlouvy o dotaci stěžovatelkou. Určení výše částky doplatku dotace v rozporu se Smlouvou o dotaci však dle stěžovatelky nemohlo založit nezákonnost rozhodnutí vydaného ve sporném řízení, protože nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předesílá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Soud je (vedle vad, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti) povinen vypořádat pouze námitky uplatněné v kasační stížnosti. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[21] Podstatou sporu je, zda bylo možno v dané věci zahájit přezkumné řízení rozhodnutí vydaného v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy o doplacení části dotace v situaci, kdy byla tímto rozhodnutím stěžovatelce přiznána částka vyšší, než o kterou byla výplata dotace zkrácena.

[22] Úprava sporů z právních poměrů při poskytnutí dotace je obsažena v § 10b zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů“).

[23] Podle § 10b odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů platí, že *spory z právních poměrů při poskytnutí dotace rozhoduje podle správního řádu ministerstvo financí, je-li jednou ze smluvních stran (...) Regionální rada regionu soudržnosti* (v nynější věci osoba zúčastněná na řízení).

[24] Podle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů *proti rozhodnutí vydanému podle odstavce 1 nelze podat odvolání ani rozklad*.

[25] Přezkumné řízení je upraveno v § 94 a násl. správního řádu.

[26] Dle § 94 odst. 1 správního řádu *v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. (...) Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení.* (důraz přidán).

[27] Podmínky poskytnutí dotace byly uvedeny ve smlouvě o dotaci, přičemž stěžovatelka se podpisem této smlouvy zavázala k jejich respektování. Z článku 2 odst. 1 této smlouvy vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení přislíbila stěžovateli poskytnout dotaci ve výši 58,82 % z celkových způsobilých výdajů projektu. Dle článku 5 odst. 1 Smlouvy o dotaci byla stěžovatelka oprávněna žádat o proplacení pouze způsobilých výdajů. Dle článku 15 odst. 3 Smlouvy o dotaci platí, že v případě porušení povinností stanovených v zákoně o veřejných zakázkách a/nebo Metodického pokynu zadávání veřejných zakázek a zakázek v programovém období 2007-2013, je osoba zúčastněná na řízení oprávněna postihnout takové porušení provedením finanční korekce dotčených způsobilých výdajů ve výši 0 – 100 %, přičemž stanovení výše finanční korekce vychází z dokumentu „*Provádění finančních oprav v rámci ROP Střední Morava*“, který je součástí metodik ROP Střední Morava a vychází mimo jiného z dokumentu Evropské komise „*Pokyny ke stanovení finančních oprav, které se použijí pro výdaje spolufinancované ze strukturálních fondů a fondu soudržnosti v případě nedodržení pravidel pro veřejné zakázky COCOF 07/0037/03-CS*“.

[28] V daném případě celkové způsobilé výdaje činily v 1. části veřejné zakázky 7 616 747,21 Kč a v 2. části veřejné zakázky 3 077 012,66 Kč (Oznámení o uplatnění finanční korekce ze dne 20. 7. 2015 a vysvětlení v Podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 21. 11. 2019), celkově tedy za 1. a 2. část činily způsobilé výdaje 10 693 759,87 Kč. Z protokolu o kontrole ze dne 17. 9. 2015 vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení z celkových způsobilých výdajů v 1. části veřejné zakázky vyloučila částku 152 019,50 Kč, jakožto částku nezpůsobilých výdajů, tzn., že v 1. části veřejné zakázky byla částka způsobilých údajů upravena na 7 464 727,71 Kč.

[29] Osoba zúčastněná na řízení uplatnila na 1. a 2. část veřejné zakázky korekci ve výši 5 % způsobilých výdajů, tzn. 5 % z částky 7 464 727,71 Kč a 5% z částky 3 077 012,66 Kč, tj. 373 236,39 Kč za 1. část veřejné zakázky a 153 850,63 Kč za 2. část veřejné zakázky.

[30] Celková korekce způsobilých výdajů tedy činila částku 527 087,02 Kč. Z těchto způsobilých výdajů bylo z dotace kryto pouze 58,82 % (310 032,58 Kč), zbylých 41,18 % (217 054,44 Kč) bylo k úhradě ze strany stěžovatelky.

pokračování

[31] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem i žalovaným shledal, že jestliže stěžovatelka po rozhodnutí o neoprávněnosti provedené korekce žádala doplatit nevyplacenou část dotace, měla jí být přiznána částka ve výši 58,82 % způsobilých výdajů zkrácených o nezpůsobilé výdaje ve výši 152 019,50 Kč, tedy částka 310 032,58 Kč, nikoli částka 534 687,99 Kč, která představovala 100 % způsobilých výdajů nezkrácených o nezpůsobilé výdaje. Částka 534 687,99 Kč požadovaná stěžovatelkou ve sporném řízení v rozporu se Smlouvou o dotaci představovala 100 % způsobilých výdajů, tedy včetně 41,18 % podílu stěžovatelky na financování veřejné zakázky dle Smlouvy o dotaci, nadto nezkrácených o nezpůsobilé výdaje ve výši 152 019,50 Kč.

[32] Zdejší soud zdůrazňuje, že stěžovatelka nepochybnila žádnou z uvedených částek, její argumentace ustala na vyjádření přesvědčení, že nesprávně určená částka v rozhodnutí vydaném ve sporném řízení nemůže založit nezákonnost tohoto rozhodnutí, a nelze tedy zahájit přezkum tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení dle § 94 a násl. správního řádu, neboť ten lze učinit pouze ve vztahu k nezákonnému rozhodnutí.

[33] Namítla, že žalovaný přiznal k doplacení částku v nesprávné výši na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což nezaložilo nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí vydaného ve sporném řízení. Tomuto názoru nebylo lze přisvědčit.

[34] Požadavky na zjištění skutkového stavu jsou uvedeny v § 3 správního řádu, ze kterého se podává, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Obecně platí, že „dostatečně zjištěný skutkový stav je totiž, jak vyplývá z § 3 správního řádu, jedním z kritérií zákonnosti správního rozhodnutí.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020 - 28). Určitou modifikaci zásady materiální pravdy, vyjádřené v § 3 správního řádu, představuje pro případy sporného řízení § 141 správního řádu. Z něj se podává, že *ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků*. Z tohoto ustanovení však nelze dovozovat, že správní orgán nemá povinnost skutkový stav zjišťovat (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, § 141). Jak uvádí samotné ustanovení § 141 správního řádu, pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. V nyní posuzovaném případě se ve sporném řízení žalovaný (stejně jako osoba zúčastněná na řízení) soustředil na podstatu sporu, tedy na posouzení toho, zda má stěžovatelka vůbec nárok na doplacení dotace poté, co bylo rozhodnuto o neoprávněnosti dříve provedené finanční korekce. Bylo však zároveň namístě, jak uvedl již městský soud, aby se žalovaný vedle existence nároku ve sporném řízení zabýval i jeho výší. Jelikož tak neučinil a přiznal stěžovateli nárok na doplacení dotace ve výši, která jí dle Smlouvy o dotaci, resp. navazujících rozhodnutí o uplatnění korekce nepříslušela, bylo jeho rozhodnutí zatíženo nezákonností. Z tohoto důvodu je nepřipadná i navazující argumentace stěžovatelky o tom, že rozhodnutí vydané ve sporném řízení mohlo být zatíženo pouze vadou nesprávnosti, nikoli nezákonností, protože na ně

nebylo lze aplikovat přezkumné řízení. Správnost rozhodnutí vždy vychází ze zákonnosti a slouží k vyplnění prostoru v mezích zákonných limitů vhodným, hospodárným, efektivním, rozumným, účelným či citlivým řešením, které se správnímu orgánu nabízí z různých variant v rámci jeho správního uvážení. Rozdíl mezi zákonností a správností ve správním řádu ovšem značně stírají základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až 8, které kritérium správnosti rozhodnutí již z velké části vtahují do samotné zákonnosti rozhodnutí. (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, § 94). Lze dodat, že užití veřejných prostředků je striktně upraveno právními předpisy, v posuzované situaci zejm. zákonem o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany poskytovatele dotace, přičemž ten je oprávněn poskytnutí dotace svázat podmínkami, které je příjemce dotace povinen dodržovat. Postup odporující podmínkám dotace, resp. právní úpravě, nelze považovat za postup souladný s právem (podpůrně srov. rozsudky ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005 - 98, ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 - 63, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, či rozsudek téhož soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 10 Afs 196/2018 - 52). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, pak vyplývá, že postup v rozporu s právem (ke kterému došlo i v dané věci – viz výše) nezakládá ani legitimní očekávání. To ostatně potvrzuje i judikatura Soudního dvora [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56]. Byla to přitom právě stěžovatelka, kdo podal žádost o doplacení dotace ve výši odporující Smlouvě o dotaci, resp. navazujícím rozhodnutím o provedení finanční korekce, a požadovala doplatit částku vyšší, než o kterou jí byla dotace krácena. Tento postup, kdy stěžovatelka neoprávněně požadovala více, než kolik jí příslušelo, a žalovaný jí v důsledku svého pochybení ve sporném řízení vyhověl, proto nemohl založit legitimní očekávání, že stěžovatelce vznikl nárok na celou částku nedopatřením přiřknutou v rozhodnutí vydaném ve sporném řízení. V této souvislosti zdejší soud doplňuje, že zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva), které se dovolávala stěžovatelka, nelze uplatnit k potvrzení nezákonného stavu založeného pochybením žalovaného, jak správně uvedla ministryně financí již v řízení o rozkladu stěžovatelky proti zahájení přezkumného řízení i žalovaný v rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení. S městským soudem lze souhlasit i v tom že vyplacení částky přesahující stěžovatelčin nárok na dotaci představuje plnění bez právního důvodu a zakládá neoprávněný majetkový prospěch na straně stěžovatelky, který lze s ohledem na přiměřené užití zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „občanský zákoník“), ve sporech z veřejnoprávních smluv (§ 170 správního řádu) posoudit jako bezdůvodné obohacení (§ 2991 a násl. občanského zákoníku a str. 6 rozhodnutí o přezkumu). Lze doplnit i to, že stěžovatelkou nastíněný výklad by *ad absurdum* mohl vést k tomu, že by v případech sporů z veřejnoprávních smluv o poskytnutí dotace nebylo lze přezkumné řízení zahájit nikdy, neboť rozpor vydaného rozhodnutí se smlouvou o poskytnutí dotace a souvisejícím spisovým materiálem by nepostačoval pro konstatování nezákonnosti tohoto rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje soud i na rozhodnutí žalovaného a městského soudu. V souladu s nimi uzavírá, že v posuzovaném případě byly dány důvody pro zahájení přezkumu rozhodnutí vydaného ve sporném řízení, neboť toto rozhodnutí nebylo souladné s právní úpravou. Na tom nemůže argumentace uvedená v kasační stížnosti nic změnit.

pokračování

[35] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že se nemohl zabývat obsáhlými citacemi z rozkladu proti zahájení přezkumného řízení a ze správní žaloby obsaženými v kasační stížnosti, neboť kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu. V žádném případě pak nepostačuje, aby kasační stížnost toliko doslovně opakovala žalobní (rozkladové) námítky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřijatelná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“* Obdobně viz i rozhodnutí usneseníh ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 14/2020 - 23, a ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 345/2020 - 17, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 3 Azs 246/2019 - 26, ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 34/2018 - 33, ze dne 27. 8. 2020, č. j. 10 Azs 144/2020 - 31, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 63/2020 - 31, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 3 Azs 72/2020 - 26, ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Ads 243/2020 - 14, nebo ze dne 10. 12. 2020, č. j. 5 As 344/2020 - 21. Opakování žalobních, resp. rozkladových námitek v nyní posuzované kasační stížnosti proto nelze považovat za zpochybnění rozsudku městského soudu, protože je kasační stížnost stěžovatelky v rozsahu těchto námitek nepřijatelná. Z procesní opatrnosti soud dodává, že se plně ztotožnil s rozsudkem městského soudu a rozhodnutím žalovaného, na které v podrobnostech odkazuje, neboť mají oporu v právní úpravě a správním spisu.

[36] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dané věci Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodloužení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 32).

VI.

[37] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka

nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[39] Jelikož Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč stěžovateli. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce Mgr. Vojtěcha Peštuky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

[40] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu